

[Christmas Møller.]

kunde nytte, at der fra vor Side fortsat blev talt om Indenrigsministerens Konverteringsfiasko. Jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem om, at der ikke er Grund til at tale om det mere, som det jo er en fastslaaet Kendsgerning, at den højtærede Indenrigsminister ikke faar nogen Konvertering. Det er en fastslaaet Kendsgerning, at den højtærede Indenrigsminister havde accepteret Grundlaget af 14. December. Paa dette Grundlag kunde den højtærede Minister ikke føre noget ud i Livet, og det viste sig i sin Tid, at han ikke havde gjort noget for at skabe blot fjerneste Sikkerhed for, at han kunde gøre det.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne sige, at ved lignende Lejligheder som denne da er man altid fra den højtærede Indenrigsministers og hans Partis Side overordentlig ivrig efter at skabe Klarhed over, hvorledes Forhandlingerne er ført, og hvorledes Tingene er foregaaet. Naar Sagen ligger saaledes, at Landstingsudvalgets Mindretal har udtalt sig, som der staar i Betænkningen, nemlig at der kom en direkte Henvendelse fra Venstres Formand og Ordføreren umiddelbart efter, at Forhandlingerne havde fundet Sted i Tinget, saa er det ikke urimeligt, at man spørger: Hvem har Ret i denne Forbindelse? Og det er ikke urimeligt, naar man ser, hvorledes Landstingsmand Hauch har udtalt sig Spalte 1494 og 1495 i Landstingstidenden, paa en Maade, som ikke kan forstaas anderledes, end at Indenrigsministeren har talt med ham, inden Henvendelsen i Indenrigsministeriet efter Forhandlingerne i Tinget fandt Sted, da at sige til Ministeren, at han bør vist ikke tale saa højt, som han gør det, naar den eneste Erklæring, han her kan afgive, er den, at han ikke kan huske noget. Saa siger den højtærede Minister, at han aldrig har henvendt sig til Landstingsmand Hauch. Meget vel. Saa tror jeg, det vil være nødvendigt, naar Sagen gaar videre — dér vil det jo være rimeligere at diskutere den end her — at faa skabt Klarhed over, hvem der har Ret i dette Forhold, og det var kun for at skabe en saadan Klarhed, at jeg har tilladt mig at citere baade Ministeren og Betænkningen.

Den højtærede Minister mente, at vi Konservative vil fremstille os som Folk, der i højere Grad end Ministeren ønsker Renten ned. Ministeren ønsker det ved Tvang. Vi ønsker det ved en almindelig økonomisk Politik. Ministeren talte om den alvorlige Latter, som vilde brede sig. Jeg tror hellere, Ministeren skulde være lidt

opmærksom paa den latterlige Alvor, hvormed han tager sig selv i hele denne Situation. Den højtærede Minister kan slet ikke være i Tvivl om, at hvis han skal redde noget som helst positivt ud af sin Politik paa dette Omraade, saa vil det være nødvendigt for Ministeren og Ministeriet at acceptere det Grundlag, som Landstinget har givet i det Forslag, der her foreligger til Behandling. Thi ellers kommer der — dette maa man have Lov til at sige, saa vidt man alt kan skønne i Dag — intet Resultat ud af Forhandlingerne.

Den politiske Bemærkning, Ministeren gjorde om Forholdene i Skive, kan jeg skænke Ministeren. Naar jeg tænker paa, at det gamle radikale Skiveprogram gik ud paa at have Valg hvert Aar, og man saa hører, hvad Ministeren sagde her i Dag, saa tror jeg, jeg maa skænke Ministeren den Bemærkning.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Bemærkninger giver mig ikke Anledning til nogen som helst Betragtninger. De var, saa vidt jeg forstod, uden reelt Indhold. Jeg forstod dog een Ting, nemlig at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ved Slutningen af sin Tale følte sig som den fælles Ordfører for den store Venstre-Konservative Front, der allerede nu kunde afgive Meddelelse om, hvad der vilde blive accepteret, og hvad der ikke vilde blive accepteret fra de to Partiers Side.

Jeg skal sige til det ærede Medlem Hr. Krag, der sagde, at Nedsættelsen for Laantagerne er af ganske samme Værdi, enten den gennemføres efter det ene Forslag eller efter det andet, at jeg tror dog ikke, at det ærede Medlem helt vil fastholde, at det har samme Værdi, om man faar en Nedsættelse af visse Ydelser, som man skal forrente, eller man faar en Nedsættelse uden at skulle forrente den, om man med andre Ord faar Penge udleveret til at betale Afdrag med, som man ikke skal forrente, saaledes som Tilfældet er efter Regeringspartiernes Forslag, eller om man skal forrente dem — for manges Vedkommende i 50 Aar.

Paa samme Maade kan det sikkert heller ikke være det ærede Medlems Mening, at det har ganske samme Betydning for danske Landmænd, om de Penge, de skal betale, skal betales tilbage til Statskassen eller skal betales til Styrkelse af de Kreditforeninger, som de selv ejer. Det vilde være saa urimeligt at hævde, at de to Ting var ens, at jeg ikke kan tænke mig, at det ærede Medlem vil gøre det.